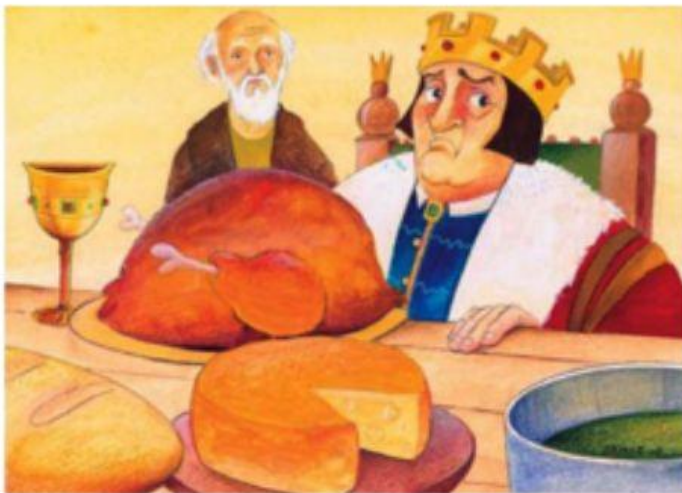

..... Το πιο γλυκό ψωμί

Κάποτε ήταν ένας πλούσιος βασιλιάς, πολύ πλούσιος, που ό,τι επιθυμούσε η καρδιά του το 'χε. Όλα τα είχε, και τον έλεγαν ευτυχισμένο, ώσπου έπαθε μια παράξενη ανορεξιά και δεν είχε όρεξη να βάλει τίποτα στο στόμα του. Σιγά σιγά αδυνάτιζε κι άρχισε να γίνεται γκρινιάρης και παράξενος. Πολλοί γιατροί επήγαιναν και τον έβλεπαν, μα τα γιατρικά τους τίποτα δεν μπορούσαν να του κάμουν. Η ανορεξιά του βασιλιά όλο και κρατούσε, κι εκείνος αδυνάτιζε μέρα με την ημέρα. Τίποτα δε λαχταρούσε να φάει-ούτε «του πουλιού το γάλα», που λέει ο λόγος.

Όπου κάποια μέρα έτυχε να περνάει από το παλάτι του ένας ασπρομάλλης γέροντας φτωχός, που ήτανε όμως σοφός κι ήξερε από γιατρικά. Του είπανε λοιπόν για το βασιλιά, κι ανέβηκε να τον δει.

Στην πρώτη και δεύτερη παράγραφο του παραμυθιού υπογραμμίσαμε τα επίθετα που περιγράφουν την εμφάνιση και το χαρακτήρα του βασιλιά και του γέροντα.

Ας τα τοποθετήσουμε τώρα σωστά:

ασπρομάλλης γκρινιάρης παράξενος

σοφός φτωχός πλούσιος

βασιλιάς	γέροντας